

Under afviklingen er der skabt mulighed for, at de unge piger, der er under uddannelse, kan fuldføre denne, få udstedt lærebevis og få legat til ophold på husholdningsskole, medens der ikke antages nye læresteder eller gives adgang til at begynde uddannelsen.

Afviklingen ledes af udvalgets konsulent, *Agnete Tang*.

(Fortsættes)

Litteratur.

Undersøgelser og forsøg over kløverålets udbredelse, skadevirkning, smitteforhold og bekæmpelse.

Af de mange planteavlsberetninger, vi bliver beriget med i løbet af januar og februar måned, er »Beretning om Fællesforsøg i Landbo- og Husmandsforeningerne« velsagtens en af dem, man imødeser med størst interesse. Her finder man atter i år en udførlig beretning fra det såkaldte kløverålsudvalg. I martsnummeret 1950 af nærværende tidsskrift er sidste års åleberetning omtalt udførligt. De fleste af undersøgelserne i 1950 viste en smuk overensstemmelse med tidligere resultater, hvorfor der ingen grund er til atter at komme nærmere ind herpå.

Nogle få nye punkter er dog belyst, som det kan være værd at ofre en kort omtale her.

I sommerens løb blev der i samarbejde med de lokale konsulenter gjort en stor indsats med at føre de systematiske sogneundersøgelser videre. Man nåede til at få undersøgt 104 sogne jævnt fordelt over hele landet, således at man nu med 1949-undersøgelserne er oppe på at have gennemgået 141 sogne med ca. 3000 ejendomme. Resultatet taler sit eget tydelige sprog: Man konstaterede, at 53 pct. af ejendommene var inficeret med kløverål! Dette uhyggeligt store tal er et varsko til alle landmænd om at passe på, mens tid er. De sidste år har månedsindberetningerne til Statens plantepatologiske Forsøg indeholdt et stadigt stigende antal klager over kløverålets angreb, og vi har her fået et håndgribeligt bevis på, at det ikke har været tom tale.

Angrebene er fundet over så godt som hele landet, og skal man fremhæve nogle egne, hvor disse er særlig talrige, må det for hvidkløverålenes vedkommende blive Mors og egnene omkring den vestlige del af Limfjorden, den østligste del af Midtjylland samt den sydøstlige del af Sønderjylland. På Sjælland kan Sydstejns nævnes. Hvad angår rødskløverålen er situationen den, at det er lettest at nævne de egne, hvor den betyder mindst, nemlig i visse dele af Vestjylland; vi finder for dens part angrebene jævnt fordelt over landet.

I sommerens undersøgelser indgik også enkelte lucerne-marker, og her gjorde Samsø sig bemærket ved at have det største procentiske antal angreb af lucerneål. Materialet vedrørende denne ålerace er dog for sparsomt til at kunne give andet end et orienterende fingerpeg.

Det andet punkt, der bør omtales, er resistensforsøget med lucernestammer. Dette forsøg måtte udgå det foregående år på grund af ekspropriering af forsøgsarealet, men blev gennemført med held på en anden lokalitet i 1950. 3 franske stammer, deriblandt den meget efterspurgte du Puits, viste sig at være mere resistent end bl. a. Grimm, canadisk.

Sidst i beretningen omtales nogle bekæmpelsesforsøg med Bladan. I 1949 udførtes nogle laboratorieforsøg på Statens plantepatologiske Forsøg med dette middel, men der var intet, der tydede på, at det skulle være virksomt over for ålene. Man lod f. eks. ålene svømme frit i en normal Bladan-opløsning, og de fandtes at være levende efter ugers forløb. 2 forsøg på friland gennemførtes i 1950. Angrebene var meget kraftige. Som det var at vente ifølge laboratorieforsøgene fandtes overhovedet ingen positiv virkning af bekæmpelsesmidlet.

Som afslutning gives i beretningen et resumé på 2 sider, hvor man finder essensen af fire års åleundersøgelser.

Det må på det varmeste anbefales at studere denne beretning nøje (den vil desuden sikkert findes optrykt i enkelte landsdels-planteavlsberetninger) og tage ved lære af den. Man bør ikke tage overlegent selv på et svagt angreb af kløverål i sin mark; i løbet af nogle år risikerer man overhovedet ikke at kunne dyrke kløver, men må nøjes med langt mindre yden-